

Arrest

nr. 170 949 van 30 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XR, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 11 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 januari 2016 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 oktober 2015 dient de verzoekende partij een visumaanvraag gezinshereniging (type D) in op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 5 januari 2016 weigert de gemachtigde de in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Commentaar: De betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10.1.1.4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011.

Overwegende dat de aanvraag van mevrouw werd ingediend op grond van een huwelijkscertificaat afgeleverd door de Eritrese Orthodoxe Tewahdo kerk, niet gelegaliseerd.

Overwegende dat krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, en haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht;

De administratie dient bijgevolg de authenticiteit van deze verklaringen na te gaan en daarbij rekening te houden met de gegevens in het dossier waarover zij beschikt.

Overwegende dat het voorgelegde document een zogenaamd origineel huwelijkscertificaat zou betreffen, ondertekend door de beide echtgenoten en getuigen op het moment van de afsluiting van het huwelijk. Het document bevat echter geen enkele stempel of legalisatie ter authenticatie.

Overwegende echter dat tijdens zijn interview met het CGVS de heer G. T. naar eer en geweten verklaarde zijn huwelijksakte te hebben meegenomen uit Eritrea maar deze heeft verloren. In casu is het dan ook onmogelijk om alsnog een huwelijksakte voor te leggen in de huidige visumaanvraag indien de man het certificaat onderweg heeft verloren.

Overwegende dat door dit gegeven de authenticiteit van het voorgelegde document niet gevrijwaard is.

Gelet op bovenstaande kan het voorgelegde document niet weerhouden worden als bewijs van de huwelijksband gelet op het frauduleuze karakter en wordt de visumaanvraag geweigerd. Voor de Staatssecretaris voor asiel en migratie, getekend: A. H., Attaché

Raadpleging Vision

Niet van toepassing

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 10, §1er, al.1,4° van de wet van 15/12/1980

Beperkingen:

Aanvrager

PSN:7892825

Naam: G.

Voornaam: S.

Geslacht: Vrouwelijk

Huidige nationaliteit: Eritrea

Geboortedatum: 05/02/1996"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"(...) EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 11, § 1, lid 2 en artikel 12bis §5 en §6 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 11, §1, lid 2 van de Vreemdelingenwet voorziet:

"In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden voor hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie. "

Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren. "

Uit deze bepalingen volgt dat een aanvraag tot een visum gezinshereniging van een familielid van een erkend vluchteling, waarvan de familieband al bestond voor de aankomst in het Rijk, niet mag worden geweigerd om de enkele reden dat er geen officieel document bestaat als bewijs van de familieband.

In casu is verzoekster de echtgenote van een erkend vluchteling. Bovendien bestond de familieband tussen verzoekster en haar echtgenoot al voor zijn aankomst in België. Uit het administratief dossier blijkt immers dat zij huwden op 6 januari 2013 en dat verzoeksters echtgenoot in België toekwam op 26 mei 2014.

Bijgevolg is artikel 11 en 12bis §5 van de Vreemdelingenwet van toepassing en kan haar aanvraag niet geweigerd worden om de enkele reden dat een officiële huwelijksakte ontbreekt.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de twijfel aan de authenticiteit van de voorgelegde huwelijksakte de enige reden is tot weigering van afgifte van het visum. Hiermee schendt verwerende partij artikel 11 en 12bis §5 en 6 van de Vreemdelingenwet en dus moet de bestreden beslissing vernietigd worden.

Ten overvloede wenst verzoekster hierbij op te merken dat het zogenaamd frauduleuze karakter van de voorgelegde huwelijksakte niet kan worden aanvaard om in casu de visumaanvraag enkel omwille van het gebrek aan officiële huwelijksakte te weigeren.

Het zogenaamd frauduleus karakter volgt voort uit de verklaringen van verzoeksters echtgenoot aan het CGVS in het kader van zijn asielaanvraag.

In het gehoorverslag van het CGVS van het gehoor van verzoeksters echtgenoot van 6 oktober 2014 lezen we het volgende:

"En u kwam dan in België aan op 26/05/2014, is dat juist?"

Ja

Nam u identiteitsdocumenten met zich mee, vanuit Eritrea?

Ik had een ID alsook een huwelijkscertificaat, maar ik verloor het.

Nam u ze met u mee wanneer u Eritrea verliet?

Ja, ik had ze in mijn portefeuille.

U zei op uw eerste interview dat u uw identiteitsdocumenten in Eritrea achterliet?

Ik zei hem dat ik mijn ID bij had, alsook huwelijkscertificaat maar dat ik ze verloor, en andere documenten waren in Eritrea. " (zie gehoorverslag CGVS 6 oktober 2014, p. 18, stuk 2)

Enkel op basis van deze alinéa noemt verwerende partij de voorgelegde huwelijksakte frauduleus.

Hierbij gaat verwerende partij er echter aan voorbij dat artikel 12bis §5 van de Vreemdelingenwet een verplicht cascadesysteem installeert voor het bewijs van een familieband. Indien verwerende partij van mening is dat een officieel bewijs van de familieband ontbreekt, moet rekening worden gehouden met "andere geldige bewijzen". Indien die niet voorhanden zijn, kan verwerende partij overgaan tot een onderhoud, elk ander nuttig onderzoek of een aanvullende analyse.

Een omzendbrief van 17 juni 2009 verduidelijkt dit cascadesysteem. Uit deze omzendbrief volgt o.a. dat "andere geldige bewijzen" worden aanvaard wanneer de vreemdeling in de onmogelijkheid is officiële documenten voor te leggen. Deze onmogelijkheid moet geval per geval worden beoordeeld door verwerende partij. Om de toelaatbaarheid van "andere geldige bewijzen" te beoordelen, houdt verwerende partij rekening met alle elementen in het dossier van betrokkene. "Ander geldig bewijs" wordt niet toegelaten wanneer uit deze elementen blijkt "dat de vreemdeling de bevoegde nationale overheden wou misleiden. Een verzoek tot gezinshereniging kan verworpen worden "indien valse of misleidende informatie, valse of vervalste documenten gebruikt werden of indien er fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang zijn geweest, gebruikt werden. " Als "ander bewijs" van de huwelijksband stelt de omzendbrief o.a. een religieuze akte voor. Ten slotte voorziet de omzendbrief uitdrukkelijk dat een onderhoud kan worden gevoerd om het bestaan van een huwelijksband vast te stellen.

Nergens uit de motivering van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat rekening werd gehouden met dit cascadesysteem. Nergens blijkt dat verwerende partij de onmogelijkheid tot voorleggen van officieel bewijs evalueerde. Evenmin blijkt dat verwerende partij is nagegaan waarom en of de verklaringen van verzoeksters echtgenoot aan het CGVS van doorslaggevend belang zijn. Nergens wordt gemotiveerd waarom verwerende partij bijvoorbeeld niet is overgegaan tot een onderhoud.

Bovendien heeft verwerende partij geen rekening gehouden met alle elementen uit het administratief dossier. In dat geval had verwerende partij immers ook rekening gehouden met het feit dat verzoeksters echtgenoot zowel bij verwerende partij als bij het CGVS de gegevens van zijn echtgenote en hun huwelijk aangaf. Deze gegevens stemmen overeen met de gegevens in het visumdossier. Ook had

verwerende partij kunnen vaststellen dat verzoeksters echtgenoot over de hele lijn van het gehoor nogal verwarrende verklaringen aflegde. Zijn raadsman gaf dit aan het einde van het gehoor ook aan: "Ik wil benadrukken dat het voor meneer blijkbaar moeilijk is data te onthouden en de chronologie van de feiten, maar er dient rekening te worden gehouden met laaggeschoold profiel; hij mengt zaken doorheen en heeft het moeilijk de chronologie van feiten te duiden." (stuk 2, p. 34) Met dit laaggeschoold profiel en verwarrende manier van antwoorden heeft het CGVS in elk geval rekening gehouden want verzoeksters echtgenoot werd het statuut van vluchteling toegekend. Ook verwerende partij had hiermee rekening moeten houden en had de afgelegde verklaringen in de juiste context moeten bekijken. De verklaringen van verzoeksters echtgenoot werden opgetekend in het kader van een gehoor met een ander doeleinde.

In elk geval zijn de verklaringen van verzoeksters echtgenoot voor interpretatie vatbaar. Hij legt uit dat hij enkel zijn identiteitsdocumenten meenam bij zijn vlucht uit Eritrea. Het voorgelegde huwelijkscertificaat liet hij bij verzoekster in Eritrea achter. "Ik verloor het" in de tweede bovenstaande vraag is in het enkelvoud en kan enkel betrekking hebben op zijn identiteitsdocument. "Nam u ze mee uit Eritrea?" als derde vraag kan verder bouwen op de vorige vraag en enkel betrekking hebben op de identiteitsdocumenten. "Ik zei hem dat ik mijn ID bij had, alsook huwelijkscertificaat maar dat ik ze verloor, en andere documenten waren in Eritrea." in de vierde vraag is verwarrend, maar kan betekenen dat hij de identiteitsdocumenten verloor maar andere documenten, waaronder het huwelijkscertificaat, in Eritrea achterliet. Het gaat om de weergave van de verklaringen verzoeksters echtgenoot zoals getypt door de dossierbehandelaar van het CGVS nadat ze vertaald werden door een tolk. Afwijkingen van de letterlijke verklaringen zijn mogelijk. Bovendien sluiten de verklaringen in het gehoorverslag helemaal niet uit dat hij het huwelijkscertificaat, zelfs al zou hij het onderweg verloren zijn geraakt, achteraf heeft teruggevonden. (...)"

In een tweede middel voert de verzoekende partij ondermeer de schending aan van de zorgvuldigheids- en de redelijkheidsplicht.

Zij betoogt als volgt:

"(...) **TWEEDE MIDDEL:** Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM") en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "Handvest")» die het recht op bescherming van het gezinsleven waarborgen, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de zorgvuldigheids- en redelijkheidsverplichting als beginselen van behoorlijk bestuur.

Hoewel de verklaringen van verzoeksters echtgenoot werden afgenomen in een andere context, nl. het bepalen of hij al dan niet in aanmerking komt voor internationale bescherming en niet eenduidig zijn (zie hierboven), vormen zij de enige reden waarom verwerende partij de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekster afwijst. Met deze beslissing ontnemt verwerende partij nochtans de enige mogelijkheid op het uitoefenen hun gezinsleven aan verzoekster en haar echtgenoot.

Verzoeksters echtgenoot heeft immers het statuut van erkend vluchteling in België. Dit impliceert dat het CGVS oordeelde dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft bij een eventuele terugkeer naar Eritrea. Verzoekster kan haar gezinsleven dus niet uitoefenen in haar herkomstland.

Met andere landen hebben verzoekster en haar echtgenoot geen banden. Verzoekster verblijft momenteel in Ethiopie, maar dit is zonder verblijfsrecht en in afwachting van de toekenning van een visum. Omdat er geen Belgische ambassade in Eritrea aanwezig is, moest zij haar land verlaten om de visumaanvraag te kunnen indienen.

De enige mogelijkheid tot om hun gezinsleven uit te oefenen, ligt dus in België.

In het kader van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest kunnen in deze situatie specifieke verplichtingen ontstaan.

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmening van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 7 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en draagwijdte. (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 303, p. 20)

Om zich op artikel 8 EVRM te kunnen beroepen, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is een familie of een gezin. Deze beoordeling is een feitenkwestie.

In casu gaat het om een verzoek tot gezinshereniging van een echtgenote met haar echtgenoot. Uit alle elementen van het administratief dossier (asiel dossier en visum dossier) blijkt dat zij op 6 januari 2013 in Eritrea in het huwelijk traden. Tot voor de vlucht van verzoeksters echtgenoot leefden zij als gehuwd koppel samen in Eritrea. Ook na zijn vlucht hielden zij contact. Met de visumaanvraag wensen zij hun huwelijksleven verder te zetten.

Er is dus duidelijk sprake van een gezinsleven tussen verzoekster en haar echtgenoot. (zie o.a. EHRM, Berrehab, 21 juni 1988.)

Vervolgens moet worden nagegaan of er een inmenging bestaat in dit recht op eerbieding van het gezinsleven. Het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht is immers niet absoluut. Paragraaf 2 voorziet namelijk uitzonderingen. Binnen de grenzen gesteld door dit lid is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan. Dit impliceert dat de inmenging moet worden voorzien bij wet, moet zijn geïnspireerd door een door artikel 8 EVRM vermeld legitiem doel en noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Artikel 8 van het EVRM verplicht lidstaten niet enkel om zich te onthouden van ongerechtvaardigde inmengingen in het gezinsleven, maar legt ook positieve verplichtingen op. Het EHRM stelt hierover: *« La cour rappelle que l'article 8 peut engendrer des obligations positives inhérentes à un « respect » effectif de la vie familiale. Les principes applicables à pareilles obligations sont comparables à ceux qui gouverne les obligations négatives. Dans les deux cas, il faut tenir compte du juste équilibre à ménager entre les intérêts concurrents de l'individu et de la société dans son ensemble ; de même, dans les deux hypothèses, Etat jouit d'une certaine marge d'appréciation. »* (EHRM, Sen t. Nederland, 2001, §31.)

Bij het uitoefenen van deze positieve verplichtingen moet de overheid dus streven naar een evenwicht tussen alle belangen die aan de orde zijn, individueel en maatschappelijk. Bij de beoordeling van wanneer dit evenwicht bereikt is, beschikt de overheid over een zekere beoordelingsmarge.

Deze beoordelingsmarge is echter niet onbegrensd. In bepaalde gevallen kan de positieve verplichting onder artikel 8 EVRM inhouden dat iemand moet worden toegelaten tot het grondgebied. In elk geval moet rekening worden gehouden met bepaalde criteria, voorgeschreven door het EHRM. In het arrest Sen gaf het Hof aan welke criteria meespelen: *« Dans son analyse, la Cour prend en considération l'âge des enfants concernés, leur situation dans leur pays d'origine et leur degré de dépendance par rapport à des parents. »* (EHRM, Sen t. Nederland, 2001, §37.)

In het arrest Tuquabo-tekke t. Nederland omschreef het EHRM deze criteria verder. Het Hof oordeelde dat o.a. rekening moet worden gehouden met de redenen waarom een familielid zich in het gastland bevindt. Het feit dat het betrokken familielid in Nederland verbleef om er te ontsnappen aan een context van gewapend conflict en er asiel had aangevraagd, speelde een doorslaggevende rol. Ook de banden van het familielid met het gastland werden onderzocht.

In casu verblijft de te vervoegen persoon in België onder het vluchtelingenstatuut. Zoals hierboven gezegd, betekent dit dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat werd geoordeeld dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft. Om deze reden geniet hij een verblijfsrecht in België.

Er kan op geen enkele wijze worden verwacht van verzoeksters echtgenoot dat hij zich bij zijn echtgenote in Eritrea of Ethiopie zou voegen. Daardoor heeft de weigering van een visum tot gevolg dat het voor hen onmogelijk wordt gemaakt om hun gezins- en huwelijksleven uit te oefenen. Zij worden definitief gescheiden van elkaar.

Omwille van het vluchtelingenstatuut van verzoeksters echtgenoot, moet haar aanvraag tot gezinshereniging op een soepele manier worden behandeld en onderzocht. De nodige aandacht moet worden besteed aan het feit dat een persoon omwille van problemen van vervolging of algemeen geweld is gevlucht en dat gezinshereniging nergens anders mogelijk is dan in het gastland, in casu België.

Artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna "Gezinsherenigingsrichtlijn"), bepaalt in dit licht: *"In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familieleden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. " Een aanvraag tot gezinshereniging, zoals in casu, vergt dus een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen.*

Ook moet worden gewezen op overweging 8 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, die bepaalt dat "[d]e situatie van vluchtelingen [...] bijzondere aandacht [vraagt] vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden

moeten er voor hen gunstigere voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging. "

Het UNHCR stelt in haar antwoord op het Groenboek van de Europese Commissie inzake het recht op gezinshereniging van derdelanders: "Following séparation caused by forced displacement such as from persécution and war, family réunification is often the only way to ensure respect for a refugee's right to family unity. (...) It is with this in mind that UNHCR advocates for family reunification mechanisms which are swift and efficient in order to bring families together as early as possible. " (stuk 3)

Ook in haar Mémorandum van juni 2014 benadrukt het UNHCR de nood aan een soepele beoordeling van gezinshereniging van erkende vluchtelingen en subsidair beschermden: "Doordat ze hun land van herkomst moesten ontvluchten, zijn begunstigden van internationale bescherming vaak noodgedwongen gescheiden van hun gezinsleden of zijn ze hun spoor kwijtgeraakt. Gezinshereniging in het asieland is voor hen dikwijls de enige mogelijkheid om de gezinsbanden te herstellen en in veiligheid een gezinsleven te leiden. Vaak is het pas wanneer ze weer samen zijn met hun gezin dat ze hun aandacht zullen kunnen richten op de uitbouw van een betere toekomst. 100. Het recht op eerbiediging van het gezinsleven van de begunstigden van internationale bescherming vereist bijzondere aandacht en vraagt om een snelle, soepele en efficiënte procédure voor gezinshereniging. " (stuk 4)

De Europese Commissie is dezelfde mening toegedaan en spoort de lidstaten, en dus ook verwerende partij, aan om zich bij het gebruik van hun beoordelingsmarge in het kader van gezinshereniging zoveel mogelijk te laten leiden door humanitaire motieven en een bijzonder zorgvuldig onderzoek te verrichten. (stuk 5)

Het EHRM past deze soepelheid toe in haar recente rechtspraak en benadrukt de specifieke noden van begunstigen van internationale bescherming met betrekking tot gezinshereniging:

"Toutefois, la Cour estime que, compte tenu de la décision intervenue quelques mois plus tôt d'accorder le statut de réfugié au requérant et après la reconnaissance de principe du regroupement familial qui lui avait été accordée, il était capital que les demandes de visas soient examinées rapidement, attentivement et avec une diligence particulière... A ce titre, elle estime que, dans les circonstances de l'espèce, pesait sur l'État défendeur l'obligation de mettre en œuvre, pour répondre à la demande du requérant, une procédure prenant en compte les événements ayant perturbé et désorganisé sa vie familiale et conduit à lui reconnaître le statut de réfugié" (...) "La Cour rappelle que l'unité de la famille est un droit essentiel du réfugié et que le regroupement familial est un élément fondamental pour permettre à des personnes qui ont fui des persécutions de reprendre une vie normale (voir le mandat du HCR, paragraphes 44 et 47 ci-dessus). Elle rappelle également qu'elle a aussi reconnu que l'obtention d'une telle protection internationale constitue une preuve de la vulnérabilité des personnes concernées (Hirsi Jamaa et autres c. Italie [GC], no27765/09, § 155, CEDH 2012). Elle note à cet égard que la nécessité pour les réfugiés de bénéficier d'une procédure de regroupement familial plus favorable que celle réservée aux autres étrangers fait l'objet d'un consensus à l'échelle internationale et européenne comme cela ressort du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive 2003/86 CE de l'Union européenne (paragraphes 45 et 47 ci-dessus). Dans ce contexte, la Cour considère qu'il était essentiel que les autorités nationales tiennent compte de la vulnérabilité et du parcours personnel particulièrement difficile du requérant, qu'elles prêtent une grande attention à ses arguments pertinents pour l'issue du litige, qu'elles lui fassent connaître les raisons qui s'opposaient à la mise en œuvre du regroupement familial, et enfin qu'elles statuent à bref délai sur les demandes de visa. " (EHRM, *Tanda-Muzinga vs. Frankrijk*, n° 2260/10, 10 juli 2014, § 73-75; EHRM, *Mugenzi vs. Frankrijk*, n° 52701/09, §52-54.)

Het Hof erkent hiermee de kwetsbaarheid van erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden en meent dat een soepelere toepassing van de gezinsherenigingsprocedure zich opdringt. Voor vluchtelingen is gezinshereniging immers essentieel om opnieuw een normaal leven te kunnen leiden.

Ook het Hof van Justitie oordeelde reeds dat aanvragen tot gezinshereniging moeten worden beoordeeld in overeenstemming met het recht op bescherming van het gezinsleven en dat hierbij bepaalde elementen in rekening moeten worden gebracht: "64. Bovendien moet acht worden geslagen op artikel 17 van de richtlijn, dat de lidstaten verplicht terdege rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van het verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Zoals uit punt 56 van dit arrest blijkt, beantwoorden dergelijke criteria aan die welke het Europees Hof van de Rechten van de Mens hanteert wanneer het nagaat of een staat, die een verzoek om gezinshereniging heeft afgewezen, de betrokken belangen op een juiste wijze heeft afgewogen. 65. Ten slotte zijn leeftijd van een kind en het feit dat het onafhankelijk van het gezin aankomt, eveneens factoren die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in aanmerking neemt, waarbij het rekening houdt met de band tussen een kind en gezinsleden in het land van herkomst, maar ook met de band die het kind heeft met de culturele en taalkundige context van dit land. (zie met name reeds aangehaalde arresten *Ahmut v. Nederland*, § 69, en *Gui v. Zwitserland*, § 42). 12 104. Ten slotte moet worden

vastgesteld dat hoewel de richtlijn de lidstaten een beoordelingsmarge laat, deze zodanig ruim is dat zij de regels van de richtlijn in overeenstemming met de uit de bescherming van de grondrechten voortvloeiende eisen kunnen toepassen. " (HvJ C-540/03, Europees Parlement v. Raad van de Europese Unie, 2006.)

Tot slot lichtte Uw Raad in het arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe: "Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140). De beleidsmarge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is vertreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).(...) De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de 13 vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54). "

Over de positieve verplichtingen van verwerende partij stelt Uw Raad het volgende: " (...) Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privé- en gezinsleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 van het EVRM (RvS 1 juni 2006, nr. 159 485; RvS 26 april 2006, nr. 157 953; RvS 30 april 2004, nr. 130 936; RvS 9 juli 2003, nr. 121 457). Artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend. (RvS 2 februari 2005, nr. 140 105). Artikel 8 van het EVRM legt aan de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de gezinswoningplaats van een vreemdeling op hun grondgebied te gedogen, noch om hieraan een recht op gezinshereniging te verbinden. (EHRM, Gui t. Zwitserland, 19 februari 1996; EHRM, AHMUT t. Nederland, 28 november 1996). Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoonde dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de weigering van een verblijfsaanvraag overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen. Zo dient opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake te zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden. (J. VANDELANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p. 754). " (RvV 4 februari 2010, nr. 38 195, punt 2.8.)

Verwerende partij heeft inderdaad een bepaalde discretionaire bevoegdheid in de beoordeling van aanvragen tot gezinshereniging. Deze bevoegdheid mag echter niet op een kennelijk onredelijke manier worden gebruikt. Elke administratie is immers gebonden aan het redelijkheidsbeginsel, dat is geschonden wanneer de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op évidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt. (RvS 24 juni 2008, nr. 184.519) Er mag geen kennelijke wanverhouding staan tussen de motieven van een beslissing en de beslissing zelf. (RvS 20 februari 1997, nr. 64.637)

Ook is verwerende partij, op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en zich voldoende te informeren om de beslissing met kennis van zaken te kunnen nemen. Aan de beslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen. (MAST, A., DUJARDIN J, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 1994, Brussel, p. 53.)

Primaire en secundaire wetgeving en rechtspraak verplichten verwerende partij dus tot een soepele, redelijke en zorgvuldige beoordeling van verzoeksters aanvraag tot gezinshereniging.

Een soepele, redelijke en zorgvuldige beoordeling had in casu kunnen inhouden dat verwerende partij onderzoek deed naar de authenticiteit van de voorgelegde huwelijksakte. Verwerende partij had de akte door haar diensten op echtheid kunnen laten onderzoeken en had bijvoorbeeld een onderhoud kunnen organiseren met verzoekster en haar echtgenoot. Verwerende partij had ook rekening kunnen houden met de doelstelling van het gehoor bij het CGVS en met het feit dat verzoeksters echtgenoot een laaggeschoold profiel heeft en over de hele lijn verwarrende verklaringen aflegde die het CGVS er niet van weerhielden hem te erkennen als vluchteling. Dit blijkt duidelijk uit het administratief dossier.

Verwerende partij heeft allerminst "soepel" gehandeld en deed geen enkel onderzoek naar een eventuele verplichting in kader van artikel 8 EVRM.

In casu is het duidelijk dat de uitoefening van het gezinsleven bijzonder moeilijk - en zelfs onmogelijk - is in het land van herkomst van verzoekende partij. Dit blijkt uit het administratief dossier en verwerende partij was hiervan op de hoogte gezien het vluchtelingenstatuut van verzoeksters echtgenoot. Verwerende partij heeft dit element echter niet voldoende in aanmerking genomen. Er blijkt uit de bestreden beslissing niet dat verwerende partij een proportionaliteitstoets doorvoerde in het kader van artikel 8 EVRM en rekening hield met het recht op bescherming van het gezinsleven van verzoekende partij.

Verwerende partij had moeten nagaan of zij een positieve verplichting had in het kader van artikel 8 EVRM maar deed dit niet. Zij wees de voorliggende aanvraag tot gezinshereniging af omwille van de enige vaststelling dat verzoeksters echtgenoot volgens haar tijdens zijn asielpprocedure zou hebben verklaard dat de huwelijksakte verloren ging tijdens zijn vlucht.

Doordat verwerende partij de visumaanvraag van verzoekster louter om deze reden afwijst, schiet verwerende partij tekort in de proportionaliteitstoets die artikel 8 EVRM oplegt en heeft verwerende partij op kennelijk onredelijke en onzorgvuldige wijze gehandeld. Bijgevolg schendt verwerende partij met de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsprincipe.

Een loutere verwijzing naar de verklaringen van verzoeksters echtgenoot in het hoorverslag van het CGVS staat in absolute wanverhouding met de impact die de bestreden beslissing veroorzaakt, nl. de definitieve scheiding van verzoekster en haar echtgenoot. (...)"

2.1.2. De verzoekende partij dient op 19 oktober 2015 een aanvraag tot het bekomen van een visum gezinshereniging in en dit in functie van haar Eritrese echtgenoot die in België erkend is als vluchteling. De aanvraag werd ingediend in kader van artikel 10, §1, 4° van de vreemdelingenwet. Ter staving van de huwelijksband legt verzoekende partij een "Marriage Certificate" voor van de Eritrese Orthodoxe Tewahdo kerk.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat dit document niet erkend wordt als bewijs van huwelijksband omdat het document geen enkele stempel of legalisatie ter authenticatie bevat en dat uit verklaringen van de echtgenoot blijkt dat dit document verloren was gegaan zodat het onmogelijk is dat men dit thans voorlegt. Door dit gegeven is de authenticiteit van het document niet gevrijwaard en heeft het een frauduleus karakter.

2.1.3. Verzoekende partij betoogt in essentie dat geen rekening werd gehouden met alle elementen van het administratief dossier waaruit blijkt dat haar echtgenoot van bij het begin de gegevens inzake verzoekende partij en hun huwelijk heeft aangebracht. Deze gegevens stemmen ook overeen met het visumdossier. Zij meent dat het bestuur een verder onderhoud had kunnen hebben met haarzelf en haar echtgenoot.

2.1.4. Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schending van het zorgvuldigheidbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikelen 11 en 12bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 12bis, §5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 5

Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.”

Voor wat betreft de interpretatie van het in artikel 12bis, §5 van de Vreemdelingenwet vermelde begrip *“andere geldige bewijzen”* ter staving van de bloed- of aanverwantschapsbanden, kan nuttig worden verwezen naar de Omzendbrief houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging van 17 juni 2009. Dienaangaande bepaalt de Omzendbrief het volgende: *“Om als geldig te kunnen worden beschouwd, moeten de “andere bewijzen” van de familieband die door de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag worden voorgelegd, een geheel van aanwijzingen vormen die voldoende ernstig en overeenstemmend zijn om het mogelijk te maken om het bestaan van de vermeende familieband te kunnen bewijzen.”*

2.1.5. Uit de bestreden beslissing blijkt vooreerst niet dat het voorgelegde document niet kan aangewend worden om de huwelijksband te bewijzen. De verwerende partij weigert het bewijs evenwel op grond van de vaststelling dat de echtgenoot van de verzoekende partij tijdens zijn asielaanvraag verklaard had dat hij de huwelijksakte onderweg verloren was zodat het in casu onmogelijk is om alsnog een huwelijksakte voor te leggen.

De verzoekende partij verwijst in dit verband naar artikel 12bis, § 5 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling laat toe dat rekening wordt gehouden met *“andere geldige bewijzen die in dit verband kunnen worden overgelegd”* wanneer geen officiële documenten kunnen worden voorgelegd; een toepassing die verwerende partij in haar nota niet betwist.

Bovendien stelt artikel 11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat in het geval de verwantschapsband reeds bestond voor de echtgenoot het Rijk betrad, *“de beslissing niet uitsluitend (mag) worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen”*.

2.1.6. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat daarin zich het gehoorverslag van de echtgenoot van de verzoekende partij bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevindt van 6 oktober 2014. Op lezing van pagina 19 van dit verhoorverslag blijkt dat de echtgenoot van verzoekende partij verklaarde gehuwd te zijn met T.G.S. (naam verzoekende partij) op 6 januari 2013 in Wekerti. Deze gegevens stroken met de gegevens van het visumdossier. Hieruit blijkt dat de echtgenoot van verzoekende partij reeds bij aanvang melding maakte van haar huwelijk met verzoekende partij.

De Raad stelt vast dat verwerende partij deze gegevens veronachtzaamd en zich enkel toespitst op de verklaring van de echtgenoot van de verzoekende partij dat hij zijn huwelijkscertificaat heeft verloren bij het verlaten van Eritrea.

Gelet op de vaststelling evenwel dat de echtgenoot van verzoekende partij gegevens aangaande hun huwelijk heeft verstrekt in tempore non suspecto die volledig stroken met de gegevens verstrekt tijdens de visumaanvraag, en dit los van zijn verklaringen omtrent het verlies van het huwelijkscertificaat, is het geenszins kennelijk redelijk dat de verwerende partij zich volledig vastpint op slechts één onderdeel van de verklaringen van de echtgenoot van de verzoekende partij om de huwelijksband als niet bewezen te beschouwen. In casu kwam het aan de verwerende partij toe een zorgvuldig onderzoek te doen aangaande alle elementen van het administratief dossier waarvan zij kennis had. Zoals de verzoekende partij opmerkt had de verwerende partij tevens verzoekende partij en/of haar echtgenoot kunnen uitnodigen voor een onderhoud. Het betoog van de verwerende partij dat artikel 12bis, §5 van de vreemdelingenwet haar niet verplicht over te gaan tot een onderhoud, doet niets af aan het gegeven dat het de verwerende partij toekomt zorgvuldig onderzoek te doen naar de gegevens die haar ter kennis zijn en met al deze gegevens rekening te houden in haar oordeelsvorming.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht doet zich voor in het licht van de bepalingen van artikel 11, §1, tweede lid en 12bis van de vreemdelingenwet. Dit volstaat om over te gaan tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Een onderzoek naar de eventuele gegrondheid van de overige middelen (onderdelen) dringt zich aldus niet op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 januari 2016 tot weigering van de afgifte van een visum, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER